

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด  
เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

## สุดยอดทางปฏิบัติ สุดยอดทางปริยัติ

ก่อนจึงหัน

ที่ชาวพุทธเราปฏิบัติมาเช่นวันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ วันโกนนี้ถูกต้องแล้ว ยึดหลักนี้ให้ดี คือ วันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ วันโกนอะไร เช่น ๑๔-๑๕ หรือ ๗-๘ คำเหล่านี้ เป็นวันที่ทางศาสนาทุกศาสนาเปิดให้ว่างการทำงานทางภายนอกทั้งหลาย เพื่อสั่งสมการงานภายในจิตใจคือความดีงาม เฉพาะพุทธศาสนาของเราคือทางใจล้วนๆ ทำจิตใจให้สงบเย็นใจในวันเช่นนี้ เพราะจิตนี้ยุ่งตั้งแต่ตื่นนอนมา ไม่ทราบมันเปิดเครื่องเมื่อไร จนกระทั่งถึงหลับ นั่นเรียกว่าดับเครื่อง ถ้าไม่หลับแล้วตายมนุษย์เรา นี่อาศัยการหลับเป็นการดับเครื่องความคิดความปรุงยุ่งเหยิงวุ่นวาย ตื่นนอนไปพร้อมกันเลยสังขารคือความคิดความปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ขึ้นมา ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นเรื่องราวสร้างความกังวลและความทุกข์ร้อนให้ตัวเองมากกว่าที่จะเป็นความดี เพราะฉะนั้นจึงใช้ความคิดประเภทนี้ในวันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ วันโกน เพื่อความสงบจิตใจของเราที่ถูกต้องแล้ว

ใจนี้เป็นตัวสมบุดสมบันที่จะพาสัตว์โลกทั้งหลายให้เกิดในสถานที่ต่างๆ เต็มโลกธาตุนี้มีแต่จิตดวงเดียวนี้จะไปเกิด จิตดวงนี้ไม่ใช่ไปเกิดแบบลอยๆ นะ มีบาปมีบุญพาให้ไปเกิด ถ้าใครสร้างบาปมาก ผู้นั้นก็เรียกว่าสั่งสมยาพิษเผาหัวใจตนเอง เวลาไปเกิดก็ไปเกิดในภพที่เป็นพิษเป็นภัย เสวยความทุกข์ความเดือดร้อนตั้งแต่พื้นๆ จนกระทั่งถึงนรกอเวจี นี่คือการสร้างความชั่วของใจเข้าสู่ตัวเอง ด้วยความเพลิดเพลิด ความรื่นเริงบันเทิง ไม่คิดอ่านไตร่ตรองอะไร อยากอะไรก็ทำตามความอยาก ความอยากนั้นเป็นกิเลสเครื่องหลอกลวงจิตใจ เพราะฉะนั้นจึงต้องได้หักห้าม ต้องได้พิจารณาพิจารณาความคิดความปรุง ความเคลื่อนไหวไปมาในกิริยาอาการของเรา ต้องใช้ปัญญา มีธรรมเข้าแทรกๆ ว่าควรหรือไม่ควรๆ นี้เรียกว่าธรรม

วันเช่นนี้เป็นวันที่สะอาดแสวงหาความดีงาม บุญกุศลศีลทานที่ท่านทั้งหลายนำมาบริจาคนี่ เป็นวัตถุอันหนึ่ง เป็นส่วนหยาบ ส่วนละเอียดที่เป็นบุญกุศลแท้ไม่ได้อยู่ในวัตถุนี้ ออกจากวัตถุนี้เข้าสู่จิตใจ เพราะความดำริจะสร้างคุณงามความดีนี้ดำริออกจากใจ ใจนี้สร้างบุญสร้างกุศล อันนี้เป็นวัตถุอันหนึ่งซึ่งเป็นวัตถุหยาบ ไม่ไปสรรคไปนิพพานลงนรกอะไรแหละด้วยวัตถุเหล่านี้ละ ใจนั้นจะไปสรรคเพราะความดีงามได้แก่กุศลที่เราสร้างขึ้นจากการทำบุญให้ทานต่างๆ บุญกุศลนี้เข้าสู่ใจ ใจจะไปสู่สถานที่

ดีคติที่เหมาะสมเป็นลำดับลำดับไป นี่คือองค์ศาสดาคือพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์จะสอนไว้แบบเดียวกันหมด เพราะเป็นความจริงล้วนๆ ด้วยกัน

พอตรัสรู้ขึ้นมาก็ตรัสรู้รู้แจ้งความจริงทั้งหลายทั้งดีทั้งชั่ว บาปบุญคุณโทษ นรกสวรรค์ พรหมโลก กระทบนิพพาน พระพุทธเจ้าทุกพระองค์รู้แจ้งแทงทะลุหมด แล้วนำสิ่งที่ทรงรู้ทรงเห็นนั้นทั้งดีทั้งชั่วมาสอนสัตว์ทั้งหลาย อะไรที่ชั่วก็บอกว่าสิ่งนั้นชั่วๆ แล้วอย่าทำ ถ้าทำความชั่วแล้วจะไปสถานที่ชั่วช้ำลามกไปโดยลำดับลำดับา จนกระทั่งนรกอเวจี การสร้างความดีนี้ เอา สร้างลงไปๆ เป็นความดีทั้งนั้น และดีขึ้นโดยลำดับลำดับา นี้จะหนุนจิตใจของเราให้ไปสู่ภพนั้นๆ เป็นภพที่สมหวังๆ เป็นลำดับลำดับาไป จนกระทั่งถึงมรรคผลนิพพาน ล้วนแล้วออกจากกุศลผลบุญที่เราสร้างมานี้ทั้งนั้น

ของมาให้ทานนี้ อันนี้ไม่ได้ไปสวรรค์ไปนิพพาน บุญเกิดขึ้นที่ใจจากวัตถุที่เราให้ทานนี้หนุนเข้าสู่ใจ อันนั้นละจะพาไปสวรรค์นิพพาน อันนี้ไม่ไป เป็นวัตถุเครื่องแสดงออกแห่งกุศลที่จะพาบุคคลผู้สร้างความดีเหล่านี้ให้ไปสวรรค์นิพพานได้ พวกกันจำให้ดี คำสอนเหล่านี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ เป็นคำสอนที่แน่นอนที่สุด พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เอกอุ พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ที่สอนแล้วแม่นยำๆ ให้จำให้ดี และให้ไปปฏิบัติ

วันหนึ่งๆ ให้มีว่างทางอรรถธรรมเข้าสู่ใจบ้าง เช่น เราทำการทำงาน เราละเลิกถึงธรรม เช่น พุทธโธ หรืออัมโม สังโฆ บทใดก็ตาม นี้เรียกว่าธรรม งานอันนี้เป็นงานหนุนจิตใจให้มีความสุขความเจริญ งานอย่างอื่นอย่างใดที่เราทำนั้นเพื่อธาตุเพื่อขันธ ความเป็นอยู่ปุวยาย มีความจำเป็นด้วยกัน ให้แยกความจำเป็นทั้งส่วนร่างกาย แยกความจำเป็นทั้งส่วนจิตใจของเราให้สม่ำเสมอในบุคคลคนเดียวกัน ไม่เช่นนั้นจะพลาดนะ ส่วนมากพลาดทั้งนั้นแหละ เศรษฐีๆ นี้รำลือกันทั่วโลกดินแดนมานานแล้ว เศรษฐีลงนรกลีไม่รำลืออะ มีพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกเท่านั้นท่านรู้ ท่านรำลืออยู่ในจิตใจของท่าน ท่านเหล่านี้แม่นยำ

ว่าเป็นเศรษฐี แล้วก็ยกคำว่าเป็นเศรษฐี คนนั้นเรียกว่าปิดแดนนรกหมด คือเปิดแดนนรกในขณะเดียวกันที่ลืมหัด มีสมบัติเงินทองข้าวของมากก็ลืมหัดๆ อยากทำอะไรก็ทำๆ ส่วนมากเป็นความชั่ว ความชั่วนี้แหละพาเจ้าของให้ลงนรก สมบัติเงินทองไม่ลง เจ้าของผู้ลืมหัดนั้นลง ที่นี้เศรษฐีเหมือนกัน ดังที่ว่าอนาถปิณฑิกเศรษฐี และเมณฑกเศรษฐี เป็นต้น นี้เศรษฐีใจบุญ ทั้งเศรษฐีธรรมทั้งเศรษฐีเงิน ไปดีด้วยกันทั้งนั้น นี้เศรษฐีมีธรรมในใจ ภายนอกก็มีเงินมีทอง ภายในก็มีอรรถมีธรรมมีบุญมีกุศล ท่านเหล่านี้เป็นเศรษฐีที่ลือนาม เวลานี้เสวยความดีอยู่บนสวรรค์นะท่านเหล่านี้

ผู้ที่ลืมนื้อลืมนตัวก็ไปเสวยทุกข์อยู่ในแดนนรก ดังที่ท่านแสดงไว้ว่า เศรษฐี ๓ สกกุล นี้เราเคยมาเทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว ๓ สกกุลเศรษฐีนี้ลืมนตัวด้วยกันทั้งสาม สกกุลนั้นแหละ ไปหลอกลวงต้มตุ๋นเขาด้วยอำนาจแห่งกิเลสตัณหากามราคะ หลอกต้ม หลอกตุ๋นลูกใครเมียใครก็ตาม เอาเงินยื่นให้ๆ หลอกเขา ใครก็ต้องการเงินมันก็ต้อง เป็นไปละคนเรา ทำให้ครอบครัวเหี้ยเรือ่นผิวเมียเขาแตกกระจัดกระจายจากกัน จาก เศรษฐีสามสกกุลนี้แหละ ร้อนกันไปทุกหย่อมหญ้า เศรษฐีสามสกกุลนี้ทำประชาชน ครอบครัวเหี้ยเรือ่นผิวเมียลูกหลานของใครๆ ให้เดือดร้อนไปทั่วทุกหย่อมหญ้า พอ ตายแล้วจมลงนรกเลย เดียวนี้ยังไม่ขึ้น

จากนี้ลงนรก ๖ หมื่นปีกว่าจะถึงกัณนรก เสวยทุกข์ ๖ หมื่นปี ไปอยู่กัณนรกอีก ๖ หมื่นปี ขึ้นจากกัณนรกมาผิวนรกอีก ๖ หมื่นปีเป็นประจำในสามสกกุลนี้ ได้รับความ ทุกข์ความทรมานมาก จนกระทั่งถึงว่าในบาลีมี แต่เราไม่ยกบาลีมา ไปตกนรกนั้น พวก เราทั้งหลายเวลาสมบัติเงินทองมีอยู่ ไม่ทำบุญกุศล ไม่ทำที่พึ่งแก้ตน พวกเราทั้งหลาย สร้างแต่บาปแต่กรรมด้วยความลืมนื้อลืมนตัว เมื่อไรความทุกข์เหล่านี้ถึงจะปรากฏ อันหนึ่งก็ตอบรับกันว่า ความทุกข์เหล่านี้ไม่ปรากฏจะดับไป จนกว่าจะสิ้นกรรมของเรา ทั้งหลายที่ทำแล้วถึงจะพ้นได้ ถ้าสิ้นกรรมเมื่อไรแล้วเราได้เกิดเป็นมนุษย์เมื่อไร เราจะ เป็นผู้ไม่ประมาท ทำบุญให้ทาน เอาให้สุดกำลังความสามารถของเราเลย นี่พูดเวลาดก นรกอยู่นะ ประหนึ่งว่าจะได้ขึ้นจากนรกไปเกิดเป็นมนุษย์วันพรุ่งนี้ มีความกระหยิ่งยิ้ม ย่องว่างั้นเถอะ เพราะความทุกข์ในนรกนั้นมีมากมายก่ายกอง

นี่ละความมีเงินมีทองมีข้าวมีของของบุคคลที่ลืมนตัวทำให้ตกนรก อย่างที่ว่าสาม สกกุล เราไม่ยกบาลีมา ยกก็ยกแต่เพียงย่อ ๆ ทุ สะ นะ โส

ทุ บาลีว่า ทุชชีวิตมชีวิมุหา เยส โน น ททามุห เสฯ ย่อ ๆ นะ ว่าทุกคำเดียว เท่านั้นต่อไปโน้น ได้ทุกคำเดียวจนแล้วๆ เรายกตัวอย่างมาอย่างนี้ละ บาลีมี ทุ สะ นะ โส เป็นอักษรย่อ เปล่งออกมาได้คำเดียว คาถามากๆ คำพูดมาก ๆ พูดไม่ได้ พูดได้คำ เดียวจนนรกๆ นี่ใครเป็นคนพูดไว้ และใครเป็นคนทำ ก็เศรษฐีสามสกกุลเป็นคนทำไว้ แล้วตกนรก พระพุทธเจ้าทรงนำมาแสดงสอนโลก นี่ละสิ่งที่ชั่วอย่าพากันทำ แดนนรก ไม่มีสัตว์ตัวใดปรารถนา อย่าพากันปรารถนาด้วยการทำความชั่วซ้ำลามาก ด้วย ความชอบใจของตนจะพากันจมแน่นอน

ไม่มีคำพูดใดจะแนยิ่งกว่าคำพูดของพระพุทธเจ้า ให้พากันสร้างคุณงามความดี เวลาชีวิตอยู่ ใจดวงนี้ไม่ตาย ไม่มีคำว่าตาย ถึงตกนรกเสวยกรรมอยู่ที่กัปกัลป์ ก็ต้อง เสวยอยู่ตามกรรมของตน จนกว่าจะสิ้นกรรมเมื่อไรแล้วผ่านพ้นขึ้นมาด้วยหมดกรรม กรรมดีมีก็เสวยกรรมดีไป แล้วพลิกตัวไปใหม่ในทางที่ถูกที่ดี ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม

จากนั้นถึงนิพพานเป็นธรรมดาไปหมดเลย นี่ไม่สูญจิตดวงนี้ ที่สุดของจิตดวงนี้คือ ธรรมชาติ บริสุทธิ์สุดส่วนแล้วเรียกว่าธรรมชาติ ดังพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย จิตของท่านเป็นธรรมชาติทั้งนั้น จากการสร้างคุณงามความดี ไม่ได้เป็นเพราะการทำความชั่วซ้ำลามากนะ อย่าพากันสนใจเรื่องทำความชั่วซ้ำลามาก

เวลานี้เมืองไทยเราจะไม่มีพุทธศาสนาติดเนื้อติดตัวติดใจแล้วนะ มีแต่เรื่องชั่วซ้ำลามาก มองไปแล้วสลดสังเวช ไม่ได้ดูถูกโลกสงสาร มองตามความสัตย์ความจริงทั้งดีทั้งชั่ว ความดีนี้มีน้อยมาก แต่ความชั่วนี้เหลือล้นพันประมาณ แล้วเอามาเป็นตัวของเรา ชิ แยกมาเป็นตัวของเรา ความชั่วเหลือล้นพันประมาณ ความดีนี้แทบไม่มี อยู่กับใครให้เอามาถามตัวเอง ถ้าหากว่าเจ้าของไม่มีความดี มีเล็กน้อย เพิ่มเข้าให้ดี ความชั่วเหลือล้นพันประมาณให้ตัดลงๆ ให้งดความชั่วอย่าทำ แล้วความดีจะหมุนเข้ามาหาตัวของเรา

เอาเราเป็นเครื่องตัดสิน อย่าไปเอาคนหนึ่งคนใดในโลกนี้มาตัดสิน เราเป็นผู้รับกรรมของเราเอง ต้องเอานี้มาตัดสิน ใจของเราตัวของเรา ตัดแปลงกายวาจาใจของเรา ทุกข์ยากลำบากเหมือนกันผู้ที่ทำความดี ไม่เช่นนั้นไม่ดี คิดดูซิพระพุทธเจ้าสลบสามหน เลยสลบก็ตายเท่านั้นทุกข์หรือไม่ทุกข์ นั่นละเสาะแสวงหา ผลที่เกิดขึ้นมาก็คือเป็นศาสดาเอกของโลก นั่นนะผล ทุกข์ๆ เพื่อความสุข ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์ก็มี ทุกข์เพราะเป็นความลำบากลำบากในการทำความชั่วซ้ำลามากยิ่งเป็นมหันตทุกข์ ทุกข์ด้วยอำนาจแห่งการทำความดีทั้งหลาย เอ้า ทุกข์เถอะ ทุกข์อันนี้เพื่อจะเป็นสุขหนุนเราทั้งนั้นแหละ พากันจำเอานะ

พระเราให้ตั้งใจปฏิบัติ อย่าลืมน้อมน้อมตัวนะพระ สติติดแนบกับตัว สำคัญมากนะสติ ตั้งแต่พื้นถึงวิมุตติหลุดพ้น หนีสติไปไม่ได้ สติเป็นธรรมที่ครอบครองจิตใจได้ดี จิตที่มีสติจะไม่คิดไม่ปรุงเรื่องกิเลสทั้งหลาย กิเลสจะออกทางความคิดความปรุง นี่เป็นอันดับแรก คิดแล้วก็พูดก็ทำไปจากสังขารตัวนี้ที่คิดเรียบร้อยแล้ว สังขารตัวนี้ออกมาจากอวิชชา ถ้าสติมีอยู่จับอยู่มันจะมากขนาดไหนก็ออกไม่ได้ สตินี้สำคัญมากต้านทานได้กิเลสทุกประเภท ขอให้สติ จิตจะคิดทางชั่วซ้ำลามากไม่ได้ สติบีบบังคับๆ เอาไว้

ที่นี้ใจเมื่อมีสติคุ้มครองรักษาแล้ว ใจจะเป็นความสงบร่มเย็นขึ้นมาๆ เพราะไม่มีสิ่งก่อกวน คือกิเลสนั้นแหละ ต่อไปก็ตั้งรากฐานได้ด้วยสติ ตั้งรากฐานได้ จิตมีความสงบร่มเย็นแล้วกระจายพิจารณาทางด้านปัญญา ออกกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ในสกลกายของเรานี้ดูได้ทุกอย่าง ให้อุตุนในสกลกายของเรา มีหมดทั้งดีทั้งชั่ว ส่วนมากมีแต่ชั่วเต็มอยู่ในนี้ เอาปัญญาหยั่งลงไปนี่แล้วมันจะเบิกกว้างออกๆ จิตใจจะมีความเฉลี่ยวจลลาดแหลมคมเข้าไป ถอดถอนสิ่งที่ชั่วซ้ำลามากที่ไม่เคยพบเคยเห็นแต่ก่อนด้วยปัญญา

ที่รู้แจ้งเห็นจริงออกไปโดยลำดับ แล้วหลุดพ้นไปโดยลำดับ จำให้ดี สติเป็นสำคัญอย่า ลืมใครก็ตามนักภวานา แม้แต่ชาวบ้านเขาผู้มีอรรถมึชธรรม ไปที่ไหนมีสติ คนมีสติไม่ ค่อยลืมตัว คนลืมตัวคือคนไม่มีสตินั่นแหละ จำเอา เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

ทองคำน้ำไหลซึมที่ได้หลังจากมอบคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ได้มาที่หลังนี้ ๑๖๘ กิโล ๖๐ บาท ๓๙ สตางค์ รวมกับ ๓๗ กิโลครึ่งที่มอบแล้วเป็น ๒๐๖ กิโล นี้เลยจาก ๑๑ ตันมาเป็น ๒๐๖ กิโล ๒๗ บาท ๕๐ สตางค์ ต่อไปก็จะให้ค่อยไหลซึมเข้ามาเรื่อยๆ ให้มากขึ้นๆ เราจะพยายามหาทองให้ค่อยไหลมาเรื่อยๆ อย่างนี้ ให้มีจำนวนมากกว่า เท่าที่มีอยู่ในคลังหลวง วันไปดูทองคำในคลังหลวง เราก็ทราบความหมายของหัวหน้า คลังหลวง คือวันนั้นเป็นครั้งแรกที่เราเอาทองคำไปมอบคลังหลวงกับดอลลาร์

พอมอบเสร็จแล้วหัวหน้าคลังหลวงมานิมนต์เราเข้าไปดูทองคำในคลังหลวง นั่น ท่านมีความหมาย เข้าใจไหมละ เห็นทองคำไหลเข้ามานี้ก็มีความหมาย เพราะฉะนั้นจึง นิมนต์เราเข้าไปดูทองคำในคลังหลวง เราก็ทราบความหมายทันที หัวหน้าคลังหลวง บอกว่าในคลังหลวงนี้มีสองท่านที่ได้มาเห็นนี้ ใครบ้างละ สมเด็จพระเทพฯ หนึ่ง กับ หลวงตา ก็ไปดูละเอียดล่อ คือมันเป็นล็อกๆ เดินดูเป็นล็อกๆ ทองคำก็เป็นแท่งอย่าง ที่เราไปมอบ แท่งหนึ่ง ๑๒ กิโลครึ่ง วางเป็นตับๆ เราก็ไปดูละเอียดล่อแล้วก็มาถาม หัวหน้าคลังหลวง

จากนั้นมาเสียงก็แผดก้องขึ้นละที่นี้ เสียงเรานะ แผดก้องขึ้นเลย พอมาถึงวัด เท่านั้นเอาละเริ่มตั้งแต่บัดนั้นเลยที่นี้ พอไปเห็นทองคำแล้วใจหายไปหมดเลย คนทั้ง ประเทศมีทองคำเพียงเท่านี้เป็นไปได้ยังไง นี่ละที่ว่าเมืองไทยจะจมๆ เพราะเหตุนี้เอง เอาอันนี้เป็นต้นเหตุเลย เพราะฉะนั้นจึงต้องชวนชวายุเต็มเม็ดเต็มหน่วย คราวช่วยชาติ คราวนี้เราก็ได้ทองคำมาตั้ง ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลครึ่ง นี้เรียกว่ามอบเข้าคลังหลวง เรียบร้อยแล้ว กับดอลลาร์ ๑๐ ล้าน ๘ แสนกว่า จากนั้นทองคำเราก็ค่อยๆ เข้าเรื่อยๆ อย่างนี้ละ

คือทองคำจะไม่มีแบ่งมีแยกไปไหนเลย ส่วนดอลลาร์มี ตั้งแต่เรามอบดอลลาร์ พร้อมกับทองคำวันนั้นแล้ว คือมอบครั้งสุดท้ายนี้ละ ดอลลาร์รวมแล้ว ๑๐ ล้าน ๘ แสนกว่าดอลลาร์ เราก็บอกว่าต่อไปนี้ดอลลาร์จะไม่แน่นอนนะ ส่วนทองคำแน่ตลอดไปไม่ แยกไปไหนเลย ส่วนดอลลาร์นี้มีความจำเป็นที่จะต้องแยกแล้ว เพราะเราหยุดจากการ เทศน์นี้แล้ว เงินทองข้าวของที่ได้มาเพื่อช่วยชาติก็ไม่มี แต่ผู้ที่มาขอด้วยความยากจนๆ นี้ไหลเข้ามาไม่หยุดไม่ถอย ที่นี้เงินไทยของเราก็นับวันบกบางเข้าไปทุกวันๆ เราจึงต้อง

เอาดอลลาร์เข้ามาบวกกับเงินไทย เปลี่ยนดอลลาร์มาเป็นเงินไทย ช่วยมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ดอลลาร์จึงมาเป็นเงินไทย ๆ ช่วยชาติเราเรื่อยมาอย่างนี้

ส่วนทองคำไม่มีตั้งแต่ต้นจนอวสาน ไม่มีแยกไปไหนเลยเด็ดขาด เข้าเลย ส่วนดอลลาร์มีแยก เวลานี้เงินเราที่จะช่วยชาติมันหมดมันสิ้นเป็นลำดับ เพราะฉะนั้นเราพูดให้เต็มยศก็คือว่าเรานี้ออกจะแตกนะ เพราะผู้มาขอมาทุกวัน ๆ เราที่จะให้เงิน มีเงินมีทองตอบรับช่วยเหลือผู้มาขอมันไม่มีละซี นี่ละเราจะตาย มาแทบทุกวันนะมาขอ ส่วนเงินที่ได้มาก็ได้มาอย่างพี่น้องทั้งหลายบริจาคนี่ คือไม่ได้มาจากการเทศน์ช่วยชาติ ได้มาธรรมดา แต่ผู้มาขอไม่ลดหย่อนผ่อนผันเลยที่เราจะตายนะ โอ๊ย หนักมากนะ

ที่เขาเขียนไว้หน้าวัดว่า เงินวัดป่าบ้านตาดเป็นเงินเพื่อโลกหรือช่วยโลก ถูกต้องคือเราไม่มีไปไหนเลย ได้มาเท่าไร ๆ เพื่อช่วยโลกทั้งนั้น ๆ เราเองเราไม่ปรากฏว่าส่งให้ไปซื้ออะไร ๆ มาให้เรา ไม่เห็นมี เพราะอันไหนก็เหลือเฟือ ๆ แต่ผู้ยากจนนั้นซิมันจะตาย แล้วเฉลี่ยทางโน้นเฉลี่ยทางนี้ โห หนักมากอยู่นะการช่วยชาติบ้านเมืองไม่ใช่เล่น ที่เขามาขอส่วนมากก็เป็นโรงพยาบาล โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง มาเรื่อย ๆ เครื่องไม้เครื่องมือ ตึก สถานที่อะไร โอ๊ย พรรณนาไม่จบเรื่องโรงพยาบาล หนักมากอยู่ ถ้าหากได้พบกับคุณทักษิณโดยเฉพาะนะ จุดนี้เป็นจุดที่เราต้องการอยู่แล้วคือโรงพยาบาล ขาดแคลนมากทีเดียวพวกโรงพยาบาลต่าง ๆ วิ่งเข้ามาหาเราแทบเป็นแทบตายเราก็ดี ถ้าหากว่าได้พบนายกต่อหน้าต่อตาจะพูดตรงเป้งเลยอันนี้ ให้หาเงินให้โรงพยาบาลหน่อยนะ ว่างั้นเลย หลวงตากำลังจะตายนะเดี๋ยวนี้ ช่วยหลวงตาหน่อย ไม่ได้พบกัน นาน ๆ จะได้พบ ถ้าพบเอาแน่ ๆ

เพราะเรากับโรงพยาบาลนี้พันกันอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ยังไม่ช่วยชาติ เราช่วยโรงพยาบาลสร้างตึกอะไร โรงร่ำโรงเรียน ตั้งแต่เริ่มสร้างวัด มีเงินมาเท่าไรสร้างโรงร่ำโรงเรียน ขึ้นถึงโรงพยาบาลเรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้ละ มันถึงได้รู้เรื่องของโรงพยาบาลได้ดี ถ้าหากว่าได้พบนายกยังงี้ก็ต้องขึ้นนี้ละก่อน ขึ้นโรงพยาบาลก่อนเลย เพราะเราส่งสารโรงพยาบาล ไปที่ไหนเห็นเราเข้าไปนี้รุ่มมา เหมือนลูกวิ่งใส่พ่อใส่แม่นั้นละ รุ่มมา ๆ เป็นอย่างนั้นนะ เราช่วย ๆ ตลอด ถ้าเป็นวันราชการ เช่น จันทร อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ เราไปนี้ไปโรงนั้นวันนั้น วันนั้นไปโรงนั้น ๆ ประจำนะ เว้นแต่วันเสาร์วันอาทิตย์อย่างนี้เราไม่ไป นอกจากนั้นทำอย่างนั้นทั้งนั้น

เรื่องการเงินการทองธรรมดาก็เรียกว่ามาก ที่ไหลเข้ามาวัดป่าบ้านตาด เรียกว่ามากอยู่ ผิดวัดทั้งหลายอยู่เหมือนกัน แต่เวลาออกเอาอีกละที่นี้ ผิดวัดทั้งหลายอีกแหละ นี่ละมันไม่ทันกัน มีเท่าไรไหลออก ๆ สำหรับเราเองเราไม่เคยคิดนะ เรื่องเป็นเรื่องตาย

ก็ไม่เคยคิด ตื่นขึ้นมาบีบจิตมันจะชานออกไปแล้วถึงเรื่องบ้านเมืองโลกสงสาร คิดแล้ว ๆ จะไปที่ไหนก่อนหลังอะไร คิดเรียบร้อยแล้ว เป็นอย่างนั้น

แต่ยังงี้ก็ตามขอให้พี่น้องจำไว้ให้ถึงใจนะ เรื่องธรรม เรื่องบุญเรื่องกุศลมีในใจนี้ไปไหนไม่ได้หนักได้หน่วงนะ จะเป็นคนทุกข์คนจนคนมั่งคนมี ถ้ามีธรรมในใจด้วยแล้ว คนนั้นจะโล่ง ๆ ไปไหนโล่ง อยู่ก็โล่งไปก็โล่ง หลับนอนโล่ง มีชีวิตอยู่ก็โล่งตลอดนะ เป็นอยู่ในใจนี้ละ ถ้าไม่มีอันนี้แล้วจะมีอะไร ๆ คอยแต่จะพัง ๆ จะเกาะนั้นก็พัง จะเกาะนี้ก็พัง เพราะสิ่งเหล่านี้พังทั้งนั้น ตัวเราเองก็พัง เขาไม่พังเราก็พัง ไว้อีกกันไม่ได้ ถ้ามีธรรมภายในใจแล้ว สิ่งเหล่านั้นไม่ค่อยอาศัยนักนะ ธรรมในใจนี้หนุนตลอด อันนั้นไม่ได้หนุน

ถ้าไม่คิดไปถึงว่าเรามีเงินเท่านั้นทองเท่านั้น สมบัติสิ่งต่าง ๆ มีเท่านั้นเท่านั้น ไม่คิดอย่างนั้นแล้วเหมือนไม่มีนะ แต่อันนี้คิดไม่คิดมันก็หนุนอยู่ตลอดธรรมภายในใจแน่นอน นี่ละธรรมภายในใจเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นการเป็นการตายของผู้มีธรรมจึงต่างกันมากกับคนที่สร้างบาปสร้างกรรมทั้งหลาย สร้างบาปสร้างกรรมก็เข้าสู่ใจ ไปเป็นข้าศึกต่อใจ สร้างบุญสร้างกุศลก็เป็นคู่พึ่งเป็นพึ่งตายของใจ นั้นต่างกันนะ

ได้คิดทบทวนเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มกำลังความสามารถตลอด คิดเรื่องโลก เรื่องธรรมคิดเต็มหัวใจมาตลอดแหละจนกระทั่งทุกวันนี้ ตอนที่ประกอบความพากเพียร คิดหมั่นตั้งแต่ความเพียรฆ่ากิเลส หมุ่นอย่างเดียวไม่สนใจกับอะไรเลย หลังจากนั้นมาแล้วมันก็กระจายออกละ คิดเรื่องโลกเรื่องสงสาร จึงได้ช่วยบ้านช่วยเมืองตามกำลังความสามารถ แต่ไม่ได้คิดว่าจะช่วยแบบนี้ละ ช่วยแบบที่ช่วยอยู่ทุกวันนี้ช่วยชาติเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย เราไม่คิดอันนี้

แต่เมื่อเห็นเมืองไทยเราหัวใครก็ตาม ตลอดหมู่หมาเปิดไถ่จ่อลงทะเลแห่งความล่มจมด้วยกันทั้งนั้น พ่อแม่ปู่ย่าตายายเราก็เป็นคนไทย พาอ้อพาพายมากก็ไม่เห็นเป็นถึงขนาดนี้ นี่ลูกหลานของคนไทยเกิดมาตั้ง ๖๒ ล้านคน แล้วหัวจ่อลงไปทะเลแห่งความจมหมดนี้มีอย่างเหอ นั้น จะมีคราวนี้เชียวเหอ เพราะฉะนั้นจึงได้พิถีพิถันใหญ่ละซิ ได้ประมวลความจมนี้มาจากไหน ตอนที่เจออะนะ ความจมนี้ไม่ได้มาจากชาติชั้นวรรณะ ประเทศชาติใดมาทำลายเบียดเบียน หรือมาบีบบังคับคนไทยเราให้ล่มจม แต่เป็นเรื่องของคนไทยทั้งนั้น ลืมเนื้อลืมตัวฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม

การอยู่กินหลับนอนใช้สอยไม่มีอัตมีอัน นี้ละเป็นเพศฆาต แต่ละคน ๆ เป็นเพศฆาตในตัวแล้วก็เพศฆาตของชาติไปโดยลำดับ สุดท้ายชาติก็จะจม ไม่มีใครมาเป็นข้าศึก พวกคนไทยละเป็นข้าศึกต่อตัวเอง ทั้งชาติเป็นข้าศึกด้วยกันทั้งนั้น เอาที่นี้พิถีพิถันตัวเอง นั้น บอก การเป็นอยู่หลับนอนใช้สอยต่าง ๆ ให้พิถีพิถันตัวเอง ๆ ให้รู้เนื้อรู้ตัว

เหตุการณ์ไม่เหมือนแต่ก่อนนะทุกวันนี้ เรื่องราวมันมาก ให้พิศตัวเอง จึงได้เริ่มตั้งแต่ นั้นมาก็พอเป็นพอไป จนกระทั่งถึงได้เทศนาว่าการ ทุกวันนี้ก็ออกทั่วประเทศไทยอยู่ แล้ว และออกไปถึงโลกนอก เทศน์ของเราเทศน์อยู่นี้ ออกทั่วประเทศไทยเลย จากนี้ก็ ออกทั่วโลก เขาเรียกอินเทอร์เน็ตเตอร์เน็ตเตอร์ไหนดีอะไร เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตา บัวไม่เคยเห็นอินเทอร์เน็ตเตอร์เน็ตเตอร์ไหนดี เขาว่าก็ว่าไปตามเขาอย่างนั้น มันเป็นอย่างไง อินเทอร์เน็ต นอกจากว่าเป็นกล้วยหอมอย่างนั้นรู้ทันที กล้วยหอมกล้วยไข้รู้ทันที อินเทอร์เน็ตเตอร์เน็ตเตอร์ไหนดีอย่ามายุ่ง ปาเข้าปานุ่นเข้าใจไหม

นี่ละการเทศน์เดี่ยวนี้ออกทั่วประเทศไทยแล้วยังไม่แล้วยังออกทั่วโลก ออกจาก นี้ละ เทศน์เวลานี้ออกหมด ออกในขณะเดียวกัน ออกบ้านตาด สถานีใหญ่อยู่ที่บ้าน ตาด ออกสวนแสงธรรมกระจายไปทั่วโลกเป็นเครือข่ายของกันและกันไปหมด เรากี่ เทศน์เต็มเม็ดเต็มหน่วยของเรา นำผลมาจากการปฏิบัติของตัวเองแทบเป็นแทบตาย เวลาปฏิบัติตัวเองนี้ โหย พุดไม่ออก บางที่เกิดความสลดสังเวชกิเลสหลอก บ้านเมือง เขาอยู่สะดวกสบายอะไร ๆ เรามาทุกข์ทรมานอะไร ๆ เออนักหนา ว่าเจ้าของเวลามัน ทุกข์มาก ๆ บำเพ็ญความพากเพียร

ความทุกข์ความจนการกินไม่ได้กินตามมักตามหมาย การนอนไม่ได้นอนตาม มักตามหมาย การเดินไปมานี้ไม่ได้ไปตามมักตามหมายของทั่วโลกที่เขาทำกันปฏิบัติ กัน ไปด้วยกฎธรรมเพราะเป็นกฎบังคับอยู่ตลอดเวลา ถึงคราวบังคับถึงจะเป็นจะตายก็ ยังมี นี่เอามาประมวลหมดนะ แต่ผลเหล่านี้แหละที่เทิดขึ้นมา ๆ จนกระทั่งได้นำธรรมนี้ มาสอนโลก ถ้าไม่ได้ทำอย่างนั้นผลก็ไม่เป็นอย่างนี้ จึงว่าเหตุกับผลสมดุลกัน เวลาได้ทำ เต็มเม็ดเต็มหน่วยผลก็ขึ้นมาโดยลำดับ จนกระทั่งผลเต็มเม็ดเต็มหน่วยหาที่ต้องติไม่ได้ แล้วเราพูดจริง ๆ ในหัวใจดวงนี้ไม่มีเรื่องที่จะต้องติที่ตรงไหนไม่มีเลย เพราะคำว่าต้อง ติก็ดีคำว่าชมก็ดีเป็นเรื่องของสมมุติทั้งหมด อันนั้นเหนือหมดแล้ว จะไปต้องติที่ไหน ชมที่ไหนมันไม่มี

เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วทำไมจะไม่สงสารโลกละ พอดีนขึ้นมาพิจารณานะ ป้อม แป้ม ๆ ทั่วโลกธาตุแบบเดียวกันหมดเพราะกิเลสกดหัวลง ให้ติดให้ดินให้ได้รับความ ทุกข์ความทรมาน ที่นี้ดูมันก็สนุกดูซิ ดูไม่มีภาระผูกพันอะไร ๆ ดูด้วยความอิสระ จิตใจ ดูด้วยความอิสระดูได้ถนัดชัดเจนมากทีเดียว ที่นี้การสงเคราะห์กำลังวังชามีเท่าไรก็ สงเคราะห์ไปเรื่อย ๆ สงเคราะห์ภายในจิตกระแสของจิตที่เรียกว่าเมตตานี้ทั่วโลกเลย สงเคราะห์โดยทางด้านวัตถุภิกขุอาภากรอันนี้เป็นอีกอย่างหนึ่งมันหลายแบบนะ นี่เราก็ ได้ทำเต็มความสามารถของเราแล้วทุกอย่าง



ใครจะเชื่อก็เชื่อ ไม่เชื่อก็กรรมของสัตว์ บอกได้ว่ากรรมของสัตว์เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ จะไปตำหนิใครไม่ได้ จะไปเยอหยิ่งจองหองในบุคคลคนนั้น ว่าความไม่เชื่อเป็นของดิบของดีจมเลย ๆ นี่ได้พิจารณาหมดแล้วไม่มีอะไรเหนือธรรมพระพุทธรเจ้าเหนือกรรมไปได้โลกอันนี้ ใครจะเก่งกล้าสามารถขนาดไหนก็ตาม อยู่ในอำนาจของกรรมทั้งนั้น กรรมครอบไว้หมดกรรมดีกรรมชั่ว ใครทำอะไรไปแบ่งสันปันส่วนให้ผู้ใด ทางชั่วก็ดี ทางดีก็ดีเป็นของตัวล้วน ๆ เพราะฉะนั้นจึงให้คัดเลือกตัวตั้งแต่บัดนี้ต่อไปนะ ถ้ายังไม่ทราบ อะไรชั่วก็ตามอยากทำเท่าไรก็ตามอย่านะอย่าทำ ทำก็เท่ากับสังหารตนเอง ทำความดีเอาทุกซ์ก็ทุกซ์ทุกซ์เพื่อความดีเป็นไรไป นั่นละทีนี้ได้ดี ๆ ขึ้นมา

นี่ก็ได้เอาเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราก็ได้พูดเต็มปากของเราแล้ว เกิดมาในชาติมนุษย์นี้ แต่เป็นฆราวาสก็อายุ ๒๐ ปีกับ ๙ เดือน จะครบ ๒๑ บวช ก็ว่าเป็นทุกซ์ เรื่องโลกเขาทุกซ์ยังไรเราก็ทุกซ์แบบโลกเขา ๆ ก็เป็นธรรมดา ๆ ทุกซ์เกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียนก็ถือเป็นธรรมดา ๆ แต่มาทุกซ์ด้วยการฆ่ากิเลสนี้แหล่ทุกซ์มากนะ ชีวิตของเราที่ได้เป็นนักบวชมาทุกซ์ในตอนฆ่ากิเลสทุกซ์มากที่สุดเลย ทุกอย่างที่เราไม่เคยทำ ใครไม่เคยทำก็ตามแต่เราพอใจที่จะทำ ทำเต็มเหนี่ยว ๆ ความเป็นอยู่ปวญทั้งหลายยิ่งกว่านักโทษในเรือนจำ

นักโทษในเรือนจำกินวันละสองมือสามมือ จักตอกวันหนึ่งได้สี่เส้นห้าเส้น จักตอกเหลาตอกฆ่าเวล่ำเวลาพอให้พ้นโทษไป กำหนดวันเท่านั้น ๆ ลั้น แล้วก็จักตอกเหลาตอกสี่เส้นห้าเส้นฆ่าเวลาไป ข้าวกินวันละสองมือสามมือเป็นทุกซ์อะไร มีแต่โลกสังคมเขาไม่ยอมรับ สังคมเขารังเกียจเท่านั้นเอง ถ้าหากสมมุติว่าถ้าไปอยู่ในเรือนจำได้รับมรรคผลอย่างที่เราปฏิบัติในตัวของเรานี้ เราจะสมัครเข้าในเรือนจำเพราะเบาว่างานของเรามาก งานของเรานี้จะเป็นจะตายเฉียดสลบ แต่ไม่เคยสลบเฉียด ๆ ตลอดเพราะจิตใจมันมุ่งต่อแดนนิพพาน ๆ ไม่เป็นอย่างอื่น ไม่มีแยกมีแยะไปไหนเลย ทุกซ์ขนาดไหนมันพุ่ง ๆ ต่อแดนนิพพาน

หลังจากได้ฟังธรรมะพ่อแม่ครูจารย์มันเรียบร้อยแล้วถึงใจ การปฏิบัติความพากเพียรถึงใจตั้งแต่บัดนั้นมา เป็นก็เป็นตายก็ตาย นี่ละทุกซ์มากที่สุดเลย ตอนจิตตภาวนานี้ทุกซ์มากที่สุดเลย ทั้งทรมาณร่างกายด้วยไม่เพียงทุกซ์แต่ใจ ที่บีบบังคับใจไม่ให้คิดในแง่ต่าง ๆ ที่ผิดพลาดที่ว่าไม่ดีทั้งหลาย บังคับ ๆ แล้วยังไม่แล้ว ร่างกายนี้จะอยู่กินหลับนอนไม่ได้สะดวกเลย ต้องถูกบังคับด้วยกันทั้งนั้น ด้วยธรรมเป็นเครื่องบังคับ จึงเรียกว่าทุกซ์มากที่สุดเลย ในชีวิตของเราก็คือทุกซ์มากเพราะงานจิตตภาวนาฆ่ากิเลสนี้ทุกซ์มากที่สุด เราประมวลชีวิตของเรามาจนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายนี้ งานอะไรที่ทุกซ์มากที่สุดที่เราผ่านมานี้ ไม่มีงานใดหนักมากยิ่งกว่างานภาวนาฆ่ากิเลส

ที่นี้เวลาเอาให้เต็มเหนี่ยวแล้ว ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจไม่มีอะไรเหลือแล้วที่นี้นะ ไม่มีอะไรสุขมากกว่าความสิ้นจากกิเลส ความสิ้นนี้มาจากไหน พัดกันจนเฉียดสลบๆ ทุกข์มากหรือไม่มาก ที่นี้เวลาความสุขขึ้นก็เป็นบรมสุขตอบรับกันให้เห็นชัดเจน เอาหัวใจนี้ออกพูดเลย เราไม่ได้ยิ้มนั่นมาพูดยิ้มนี้มาพูด เราถอดออกจากหัวใจมาสอน สอนพี่น้องทั้งหลายสอนอย่างแม่นยำ เราไม่สงสัยในคำสอนไม่ว่าธรรมะชั้นใด ภูมิใดถอดออกจากหัวใจสอน รู้แล้วเห็นแล้วจึงมาสอน ๆ จึงไม่มีอะไรสงสัยว่าจะผิดไปใครจะเชื่อไม่เชื่อก็เป็นกรรมของสัตว์เท่านั้นเอง

พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาก็พระองค์ สัตว์โลกทั้งหลายจมอยู่ในนรกก็เพราะความไม่เชื่อ เป็นกรรมของสัตว์นั่นเอง ผู้ที่เชื่อพระพุทธเจ้าผ่านไปได้ ๆ ถึงนิพพานมากขนาดไหน ผู้อยู่ในแดนสวรรค์พรหมโลกมากขนาดไหน นี่เชื่อพระพุทธเจ้า ผู้ที่ไม่เชื่อก็ลงในนรก จึงเรียกว่ากรรมของสัตว์ เป็นอย่างนั้น อันนี้เราเทศน์สอนโลกก็เหมือนกัน ตำรับตำราเราก็เรียน ตำรับตำราท่านถูกต้องแต่หัวใจเรามันผิด เพราะกิเลสเป็นพิษอยู่ภายใน อ่านไปที่ไหนเรียนไปที่ไหนความสงสัยมันคืบคลานไปตาม ๆ ส่วนใหญ่เชื่อ เช่นว่าบาปบุญนรกสวรรค์ตลอดนิพพานมีหรือไม่มี เชื่อว่ามีส่วนใหญ่ นะ ที่นี้ส่วนย่อยมันไปแบ่งกัน เอ้ นิพพานมีหรือไม่มีนา นั่นเห็นไหม ส่วนย่อยมันไปแบ่งกัน มันจะให้กำลังในความเชื่อในนิพพานว่ามีนั้นด้อยลง

จนกระทั่งไปฟังเสียงครูบาอาจารย์ หลวงปู่มั่นเปิดทางให้ท่านนั้นละผิงเลยที่นี้ ที่นี้เอาตายเข้าว่าเลย ผิง ๆ เลย ปฏิบัติตัวเองผลปรากฏขึ้นมา ๆ ไม่ว่าจะกลางวันกลางคืน เว้นแต่หลับ ๆ มันจะหมุนของมันตัว ๆ จิตถึงชั้นมันจะออก ยังไงก็ไม่อยู่ถึงชั้นจะออก เป็นก็ไม่อยู่ตายก็ไม่อยู่ ไปตลอดเลย จนกระทั่งถึงว่าที่แรกเราอ่านในคัมภีร์ ส่วนใหญ่ก็เชื่อแล้ววานิพพานมี แต่ส่วนย่อยมันไปแบ่งกันวานิพพานมีหรือไม่มีนา ที่นี้พอถึงชั้นธรรมที่เข้มงวดกวัดขันเผ็ดร้อนเข้าด้ายเข้าเข็มจริง ๆ นิพพานเหมือนอยู่ชั่วเอื้อม ๆ มีหรือไม่มีก็ตาม มันไม่สนใจเลย อยู่ชั่วเอื้อม ๆ พุงเลย นั่นเห็นไหมละ

นี่ละทุกข์มากที่สุดในความเพียรฆ่ากิเลส ในชีวิตของเราความเพียรฆ่ากิเลสเป็นงานที่หนักมากที่สุด แต่เวลาผลได้ขึ้นมาจากงานหนักมากที่สุดก็สุดยอดเลย นิพพานปรหม์ สุข ไม่ถามที่ไหนถามหาอะไร นั้น มันจำอยู่ในหัวใจนี้แล้ว พระพุทธเจ้าก็พระองค์กราบราบเลย ยอมรับขนาดนั้น ถึงกันหมดเลย ที่นี้บาปบุญนรกมีหรือไม่มี มันก็เป็นแบบเดียวกันกับธรรมที่จำอยู่ในหัวใจ ทุกสิ่งทุกอย่างมันแตกแขนงไปไหนมันรู้หมดนี้ว่าไง

พระพุทธเจ้าเอาสิ่งที่รู้แล้วเห็นแล้วมาสอน ไม่ได้หลับหูหลับตามาหลอกลวงโลกโลกวิทู รู้แจ้งแล้วถึงมาสอนทั้งดีทั้งชั่ว สิ่งที่ดีให้ละให้ถอน สิ่งที่ดีให้ส่งเสริมขึ้นมาจาก

ความรู้แจ้งของพระพุทธเจ้าทุกอย่างแล้ว ทีนี้เวลามันเป็นขึ้นในหัวใจดวงนี้ หัวใจดวงนี้เป็นนักรู้อันเดียวกันมาปิดได้หรือ ใครเชื่อไม่เชื่อไม่สนใจกับใคร ลงได้จำขึ้นมาแล้วไม่หาใครมาเป็นสักขีพยาน ไม่ต้อง ท่านบอกว่า สนฺทิฏฐิโก ประจักษ์กับหัวใจนี้แล้วพอ ๆ นี่ละที่ได้มาสอนโลก ตั้งแต่ภาระฆ่ากิเลสขาดสะบั้นลงไปนั้นแล้วก็ไม่มีอะไรมาเกี่ยวข้องใจ มีแต่ความเมตตาสงสาร ใจทั้งดวงเลยกลายเป็นอะไรนี่หมดเลย ไม่ถือสิทธิ์สักกับใคร มันหากเป็นเพราะอำนาจแห่งความเมตตาที่รุนแรงมาก เหมือนอย่างลูกของเรา ลูกมันอดมันอ่อนมันกัดมันข่วนพ่อแม่ พ่อแม่มีแต่ไอ ๆ ไม่สนใจกับลูกนะเข้าใจไหม อันนี้อำนาจแห่งความเมตตา มันก็เหมือนพ่อแม่กับสัตว์โลก ธรรมทั้งหลายนี้เหมือนพ่อแม่กับสัตว์โลก มันไม่ค่อยถือสาใครละ ไม่มีเลย จะทำให้มีก็ไม่มี นี่ละจิตอันนี้ละจิตพระพุทธเจ้าที่อ่อนน้อม จิตสาวกอรหันต์อ่อนน้อมอย่างนี้เอง

นี่เราก็ได้สอนเต็มกำลังความสามารถของเรา ถึงขนาดออกทั่วประเทศไทยแล้วเวลานี้ ตั้งแต่ออกช่วยชาติบ้านเมืองมาได้ ๖-๗ ปีนี้แล้ว ธรรมะนี้กระจายออกไปทางวิทยุทางไหน ๆ อินเทอร์เน็ต จนกระทั่งถึงเมืองนอกเมืองนา เรียกว่าเราทำเต็มกำลังความสามารถของเราแล้วการทำประโยชน์แก่โลก ใครจะเอา ก็เอาไม่เอา ก็สุดวิสัย เป็นกรรมของสัตว์เท่านั้นเอง ถึงเวลาแล้วก็ไปเท่านั้น เรื่องธาตุเรื่องชั้นธจะใช้เวลามีชีวิตอยู่เรียกว่าเครื่องมือของธรรม เครื่องมือของใจนำไปใช้ เวลาใช้ชีวิตอยู่ที่เทศนาว่าการอย่างนี้ ก็เอาร่างกายไปเทศน์ พออันนี้หมดสภาพแล้วก็ดีดผิงเลย ไม่สนใจกับอะไร หายห่วงเข้าใจหรือ

เราเทศน์ทุกสิ่งทุกอย่าง เราไม่มีอะไรมาติดข้องกับโลกสงสารสามแดนโลกธาตุ แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มีในหัวใจ เพราะนั่นเป็นสมมุติ อันนี้เป็นวิมุตติล้วน ๆ แล้ว เป็นธรรมชาติเต็มหัวใจ นี่เกิดมาจากการตะเกียกตะกายของเราเป็นเหตุ ผลที่ได้รับเป็นที่พึงพอใจ ทีนี้สรุปความลงว่ามรรคผลนิพพานมีหรือไม่มี บาปบุญมีหรือไม่มี หรือจะให้กิเลสมันลากคอไปคอกาตาก็ยังเชื่อกิเลสไปเรื่อย แขนขาดเชื่อกิเลสไม่ถอย จนหมดทั้งตัวกลิ้งไปก็เชื่อกิเลสไม่ถอย บาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี สิ่งที่มีก็คือความติดดินตามกิเลส อันนี้มีเต็มหัวใจ ตายด้วยกันจมด้วยกัน เข้าใจหรือ เอาละพอ

(ทองคำวันนี้ได้ ๒ บาท ๔๘ สตางค์ครับผม)

พ่อแม่ครูจารย์มั่นพอว่างปีบไปเลย ๆ ทุกทีนะ พ่อแม่ครูจารย์มั่นที่สกลนคร พระธาตุท่านอยู่ที่นั่น ผิงลึกมากนะกับหลวงปู่มั่นนั่นแหลม เจ้าบุญเจ้าคุณในหัวใจของเรา นี่สุดยอดเลย หลวงปู่มั่น สุดยอดเลย อยู่กับท่าน ๘ ปีนี้ ไม่มีอะไรที่จะต้องติเลย หมดเมื่อเป็นเช่นนั้นก็เทิดเลยเชียว เอาตายก็ตายมอบเลย เราเป็นอย่างนั้นนะ อะไรถ้าถึงถึงจริง ๆ ถ้าได้ลงลงจริง ๆ ถ้าไม่ลงไม่ลงนะ ต้องเอาเหตุผลจับกัน ถ้างได้ลงแล้วอย่างพอ

แม่ครูจารย์มั่นนี้สุดยอด กับเจ้าคุณสมเด็จมหาวิรวงศ์ วัดพระศรีมหาธาตุ นั่นก็สุดยอดทางปริยัติ อันนี้สุดยอดทางปฏิบัติ สุดยอดทางปริยัติคือท่านเป็นนักเสียสละ สมเด็จมหาวิรวงศ์ วัดพระศรีมหาธาตุ ยอดเลยนะ ไม่มีอะไรติดตัว เราเป็นผู้ดูแลสิ่งของอยู่ตลอดเวลา อยู่อยู่กับท่านเราเรียกว่าเป็นหัวหน้าคณะใหญ่ เราเป็นผู้ดูแล สมบัติทุกอย่างๆ มาเราเป็นผู้ดูแลทั้งหมด เพราะฉะนั้นถึงทราบเรื่องราวของท่านได้ดี

นิสัยของท่านเป็นนักเสียสละไม่มีอะไรติดตัว บางทีเวลาท่านจะสั่งให้แจกของทั้งวัดเลยนะ เพราะของมีมากจับฉลากๆ ตามแต่นิสัยวาสนาของใครจะรับได้อะไรไม่ให้อำนาจนั้น นิสัยวาสนาใครจับได้เบอร์ใดๆ ก็เอาไปๆ อย่างนี้ บางทีมันจะหมด มันจำเป็นไฟไหม้จ্বরเสียบ้างอะไรจำเป็นนี้จะทำไง เราก็เรียกว่าขโมย ขโมยแบบพระขโมยไปซ่อนไว้ที่อื่นเสีย จนกระทั่งท่านแจกหมดแล้วถึงด้อมๆ เอามาวางไว้ เอา ก็ให้ไปแล้วมันมาใจอีก โหย เวลาจำเป็นเราก็ชี้แจงเหตุผลให้ท่านทราบท่านก็นิ่งนะ ท่านไม่เห็นว่าจะอะไรเราเพราะเราทราบเรียนท่านด้วยเหตุด้วยผล เวลามีความจำเป็น เช่นไฟไหม้จ্বরปูปบปบาทที่ไหนไม่ทันก็จะเอาขึ้นมาแทนว้างั้น ท่านนิ่งนะ นี่ก็เป็นสุดยอดทางด้านเสียสละ ถึงใจกันกับเรา

คือเราพูดจริง ๆ นิสัยเราของเราถึงจะตัวเท่าหนูก็ตาม จิตใจมันไม่ได้เป็นหนูนะ ถ้าไปอยู่สถานที่ใดครูบาอาจารย์คับแคบตีบตันเราพูดจริง ๆ เราอยู่ไม่ได้นะ มันคับหัวอก มันหากมีทางหาทางออกจนได้ ถ้าไปที่ไหนครูบาอาจารย์อย่างสมเด็จมหาวิรวงศ์นี้ แหมถึงไหนถึงกันเลย เอาถึงไหนถึงกันเลยนี้เรียกว่า ที่มาอยู่ในหัวใจเรามีสององค์ หลวงปู่มั่นหนึ่ง กับสมเด็จมหาวิรวงศ์ทางด้านเสียสละนี่อันหนึ่งนะ สำหรับหลวงปู่มั่น เรียกว่าเปิดหมดเลยยกให้ ไม่มีอะไรเหลือเลย เอาละไปละที่นี้ละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

[www.Luangta.com](http://www.Luangta.com) หรือ [www.Luangta.or.th](http://www.Luangta.or.th)

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz